

s katero sem bil svojo sobo zelo zakadil, na stran in hitim k vratim, skoz katera vstopi s pajčolanom dobro zagrnjena mlada, gospóska ženska, ki se nekoliko sramožljivo ogleduje po sobi. Jaz sem tudi v zadregi, zarad dima, ki se je po sobi valil, in iščem ravno besede, s katero bi nagovoril njo in zagovarjal sebe, kar ona naglo spregovori.

„Me več ne poznate? Jaz sem Riparjeva Ema.“

Ves osupnjen in raznenaden ji ponudim sedež, ona gre in sede, potem pa v eni sapi nadaljuje:

„Oh, odpustite mi, — sama ne vem prav, kaj storim — da vas nadlegujem — tako — tako — nesposobno.“

Prizor spravi tudi mene še v večo zadrego, zato morem spustiti iz ust le besede:

„Res, prav iznenaden sem, da me doleti sreča —“

„Oh, o sreči ni govora. Mene je pripeljala k vam nesreča, strašna nesreča.“

„Nesreča, gospica? Kaka nesreča?“

„Oh, le premislite: Omožiti se moram, oče in mati me silita — in vi veste, da — oh, oh!“

Solze jej vstavijo besede. Zá-me še večá zadrega, zato zastonj iščem besedi, da bi ji na to kaj odgovoril. V tem ona med glasnim ihtenjem razloži reč tako-le:

„Oče so prišli po tatvini Spitlerja v precejšnje zadrege. Zdaj jih od vseh strani dregajo upniki in jim žugajo s konkurzom. Oče si ne vedó pomagati. V tej sili pride neki bogati, a jako ostudni človek z imenom Isak Morgenstern — —“

„Tisti jud, o katerem se govori, da njegovo bogastvo ni prišlo iz pravega in pravičnega vira?“ — si upam jaz omeniti.

„Tisti, da! In premislite, ta ostudni človek prosi mojega očeta za mojo roko, ter jim ob enem ponudi, da stopi z njihovo kupčijo v španovijo z zneskom pol milijona goldinarjev. In — in — moj oče so mu drugi dan obljubili mene v zakon, meni pa ukazali, da moram odslej prijazna biti, prijazna temu ostudnemu človeku — in — in nazadnje še njegova žena. Oh, oh!“

Zopet se ji vlijo solze, da omolkne. Razume se, da v tem slučaju je tudi meni zastala beseda. Komu ne bi! Zato nimam druge besede ko kratko:

„Morda se bodo oče dali pregovoriti?“

„Prazna nada, vi jih še ne poznate. Ko sem jim rekla, da ga nikakor ne maram, so mi mrzlo odgovorili: Ne? Če imaš kakega družega, ki mi dá v trgovstvo pol milijona, dobro, pripelji mi ga, meni bo vsak prav. Drugače me pa ne nadleguj, kajti vedi, jaz zahtevam od svojega otroka strogo pokorščino in ti me boš ubogala, premalo te bo.“

„Po tem takem ni druge rešitve za vas“ — govorim jaz zabuhlo — „ko če bi se vrnil Dolar.“

Mokro-svitle njene oči se obrnejo vá-me, kakor da bi bile zagledale rešilno zvezdo in trepečega, a naglega glasa praša:

„Je-li že kako poročilo o njem tu?“

„Dozdaj še ne, al pričakujem ga, priti utegne vsaki dan.“

„Da, da, to je pač nezanesljiva tolažba. Ne bo ga več, kajti če bi še živel, gotovo bi bilo prišlo že kako naznanilo o njem.“

Jaz jo še dalje tolažim, kolikor vem in znam, dasiravno sam skoro komaj verjamem svojim besedam. Svetujem ji tudi, naj odlaša poroko kar najdalje more, kar mi tudi obljubi, potem odide.

Ne bom popisoval vtisa tega prizora ná-me. Na svetu se vse doživi, tudi sem bil že večkrat pričarce trgajočih dogodeb. Da je kdo prisiljen, odpovedati se temu, kar ljubi, in združiti se z onim, kar

črti, kar se mu studi, moj Bog, kolikokrat je to že bilo, je in bo!

S tem pa nikakor nočem reči, da nisem imel usmiljenja z nesrečnico, katere obupnost se mi je prav iz srca ji prihajajoča zdela. Še milejše se mi je pa storilo, ko sem se spomnil blazega mladenča, ki je bil zá-njo vse zastavil! Kaj, če bi se vrnil z Riparjevim denarjem in vjetim hudodelnikom, a našel tisto, kateri se je posvetil, v naročji družega!

Dalje razvijanje teh tragičnih misel prepustech k melanholiji nagnjenim bralcem preskočim dalje pol leta, med katerim nisem dobil o Dolarju nikakoršnega naznanila. Gospica Ema, katero sem parkrat na sprehajališči videl in ki je vselej, kedar me je v gledala, milo vprla v-me oči, kakor da bi pričakovala od pogleda mojega odrešenja, je vidno upadala in slednjič bila že skoro vela enako zgodnjim vijolicam, kedar jih pomladanski mraz osmódi. Mene so njene oči vselej do srca presunile, a kaj sem ji mogel pomagati! Že je bila po vsem mestu govorica razširjena, da je nevesta bogatega Morgensterna; čez teden dni imela je biti poroka. „Revica Ema! Ubogi Dolar, če je še živ!“ To je bilo vse, kar sem jaz mogel reči in storiti v tej zadevi. Da bi bil Dolar še živ, nad tem sem jel že sam močno dvomiti, ker le še par dni, pa ste pretekli odločeni dve leti. Kar je, je, zato si mislim vso to žalostno reč iz glave zbiti, ker čemu bi se sprehajal o praznih mislih, ki bi me le pri delu ovirale! Proč, proč z njimi! Vse to naj bo izročeno dobrodejni pozabljenosti!

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Iz Rusije 24. marcija. —η. (Konec.) — Preteklo leto je Rusija imela dve veliki vojski: krvavo vojsko s Turkom in finančno vojsko z Evropo. Obe vojski ste se končali tako srečno, da je težko razsoditi, katera zmaga je bolj slavna. V Ruski slavni zgodovini ni tako znamenitega leta, kakor bode na veke ostalo 1877. leto. Ko je pred 11 meseci Rusija Turčiji vojsko napovedala, se je Anglija nadejala, da bo Rusijo finančno uničila. Anglija na eni strani je Turčijo podpirala z denarjem, inženirji, orožjem, streljivom in z drugimi v vojski potrebnimi rečmi; na drugi strani pa so v Londonu hiteli prodajati Ruske fonde ter pritiskati na naše zagranične posojevalce. Angležem na pomoč so delale druge Evropejske birže, celó v krahoobilni Avstriji je cena Ruskega rublja naglo padala. Na nekaterih Evropskih denarnih trgih je Ruski rubelj zgubil tretjino in celó skoraj polovico veljave; v tej meri se je zlató tudi v Rusiji podražilo na dve petini. Tako znižanje valute ima navadno zelo škodljiv vpliv na trgovino in obrtnijo. Vrh tega je Ruska trgovina na Črnem morji, po katerem se izvožuje polovica domačih tovarov, bila v vojski zaprta. Z Avstrijo je naša trgovina tako pičla, da se skoraj v misel ne jemlje. Naši fabrični in obrtniški produkti so imeli odprto pot samo po karavanah v srednjo Azijo in Kitaj, poljski pridelki pa samo čez Prusijo in Baltijsko morje. Železnice naše so neprenehoma prevažavale na jug armade in vojni materijal, nazaj pa ranjence in tisoče Turških plenikov. Finančni pogoji so nam tedaj bili zelo neugodni in na te okoliščine je Anglija zidala nado svoje kramarske zmage. A ona je račun delala, naredila pa ga je, slava Bogu, Rusija. Naša vlada je brž iz začetka stopila na noge proti Angleški zvijači: železnicam je dala podpore do 30 milijonov rubljev na dopolnenje administrativnega personala in podvižnega materijala; v 3 mesecih bilo je izgotovljeno nekoliko sto novih lokomotivov in nekoliko tisoč vagonov, vsa trgovina se je obrnila z

juga na sever, vlaki po železnicah so drdrali neprenehoma, narod je s polnim zaupanjem spešil vladi na pomoč. Ruski narod ni hotel priznati nikakoršnega znižanja valute. Naravni posledki tega poguma (lastnega težko kakemu narodu v taki stopinji, kakor Ruskemu) bili so ti, da življenje sploh se ni nikjer podražilo, izvzemši Odese; papirnati rubelj v Rusiji niti za pol kopejke v ceni ni padel, Ruski fondi pa ne samo niso padli, ampak celó, posebno nekateri, so jako poskočili. Omenjal sem že nekaterokrat, da, na primer, storubljevi bileti notranjega posojila v začetku vojske so bili po 164 rubljev, ob času Plevenskih Turških zmag so se sukali okoli 200, konec decembra so bili po 218 in zdaj so po 230 rubljev. Tako stanje valute more stvariti le vzajemno zaupanje med vlado in narodom in pa trdna vera v svojo lastno silo in nepremagljivost. Še bolj sijajne dokaze notranje Ruske sile in ekonomične modrosti so dali rezultati zagranične trgovine 1877. leta. Ruski narod si je mislil tako le: ako Ruski rubelj v Londonu nima cene, tedaj Ruski narod v Londonu ne bo nič pokupaval — in tako se je zgodilo. Sporočila o vnanji trgovini za preteklo leto je vlada te dni razglasila. Iz teh sporočil je razvidno, da skoraj vsi oddeli vvoznje so se znižali na 20, na 30, nekateri celó na 50 procentov. Sploh se je v preteklem letu za znesek nad sto milijonov rubljev manj vvozilo v Rusijo, kakor počez v prejšnjem polletju, in iz te škode je padlo na Anglijo več kot na vse druge narode skupaj. Finančno zaušnico, katero je Anglija namerila Rusiji, dala je ona sama sebi. Francozi in Holanci so poškodovani samo na trgovini z vinom in platnom: Rusija je kupila pol milijona botilij šampanjca manj, kakor po navadi, platna pa za $3\frac{1}{2}$ milijone rubljev, to je, za 50% manj. Kavkazko, Donsko in Krimsko vino se je prelivalo po Rusiji na mesto zagraničnega; platna se je pa za 65% več doma natkalo. Samo v Herzenski guberniji so čez zimo kmetje po vaséh naredili iz domačega platna pol milijona srajc in spodnjih hlač za armado, bolj premožni zastonj, bolj revni pa so vzeli za delo le polovico plačila, katero je vlada naznačila. Posebno ugodna je bila izvožna trgovina. Cene med domačini so ostale, kakoršne so bile. Angleži in drugi innostranci pa so hiteli vračati v Rusijo Ruski papirnati denar, zato so prav dobro plačevali žito, kože, les in druge surove pridelke, ki se izvožujejo. Za les, na primer, se je prejelo nad 31 milijonov rubljev; lanú se je izvozilo čez 11 milijonov pudov; sladkorja rafinata do 4 milijone pudov, to je, za 25 milijonov rubljev (neslišano v naših letopisih!), žita nad 5 milijonov četvrti več kot po navadi, to je, razprodalo se je žita za granico 31 milijonov četvrti za 300 milijonov rubljev. Tukaj je treba spet opaziti, da noben narod toliko surovih pridelkov pri nas ne kupuje, kolikor Anglija in Francija.

Obe vojski nam je naredila Anglija: v krvavi vojski s Turkom smo plenili do poldrugi sto tisoč vojakov, v finančni vojski z Anglijo pa smo plenili do poldrugi sto milijonov rubljev. — Servus Albion!

V Gorici 7. aprila. — Da, da! pokazali so že spet enkrat naši ljudje, da najtrdnejši zid Avstrijski proti jugo-zahodu je staroslavna slovenska zvestoba. Brez vsakošnih umetnij in copernij postal je preteklo nedeljo *) zbor pol. društva „Slege“ imponanten „meeting“ (tabor.) Zbralo se je v Kviškem okoli 5000 slovenskih ljudi iz vseh Brd in celó Lahi od italijanske meje so se shoda udeležili. Šlo je za geslo: „Slovenci in Avstrijanci hočemo ostaniti; no-

čemo biti Italijani!“ Govorila sta razen predsednika, prof. in deželnega poslanca gosp. Fr. Povšeta, gosp. E. Klavžar in župan Medanski g. Toroš. Vsi trije govori so bili v vsakem oziru primerni in so poslušalcem segali v živo, sosebno v avstrijski čut in dinastični. Adresa do Njihovega veličanstva je dobro osnovana. — Danes ima „Slega“ spet zbor v Kobaridu v isti namen, kakor v Kviškem. — Naš rojak dr. Ant. Tušar, adjunkt v Tolminu, je postal sodnik v Kanalu. — Dežja smo imeli zdaj več ko zadosti; danes se je nebo razvedrilo in vreme je aprila vredno. Po vsem lepem februarju in po vsej dozdevno zgodnji spomladi, smo gledé vegetacije memo lansk. leta najmanj za dober teden zaostali. — V sredo zvečer se je nek vrtnar obesel. Pravijo, da vsled prepira z ženo. — V Karminu je póstni pridigar sredi posta (za vnetico) umrl.

Iz Štajarskega 6. t. m. — Ker tiste grozno kužne vratne bolezni, kateri je difteritis ime, ni konca ne kraja po vsi naši deželi, je c. k. deželna vlada ukazala deželnemu zdravstvenemu svetu, naj spiše lahko razumljiv poduk o bistvu te kužne bolezni in o prvih pripomočkih zoper njo, dokler zdravnika ni. Ta poduk, prav po domače za kmečke ljudi spisan, je prišel zdaj na svetlo. Ker je na hitrem spoznanju te bolezni prav veliko ležeče in se škoda ne dá več popraviti, če so se napačna zdravila rabila, je pač želeti, da ta knjižica pride v vsako hišo na kmetih, katere večjidel nimajo hitre zdravnikove pomoči. Omenjena knjižica je bila razdeljena občinam in šolam, pa se v tiskarnici dobiva tudi za 6 kraje.

Z Gorenjskega 8. aprila. — Kako napačne pojme ima še veliko naših kmetov o poštenosti, pravičnosti in slobodi, to nam zdanji čas povestujejo mnogi žalostni zgledi! Te resnice dokazov je mnogo, vendar jaz tukaj le enega navedem: V veliki in lepi vasi Šenčurji poleg Kranja je nekemu zanikernežu meseca avgusta preteklega leta naznanila sodnija, da pojde njegovo posestvo na boben. Ta ničasti dolžnik, da bi prodajo zavrnil ali vsaj nekoliko zakasnil, nabere toliko denarja, kar bi zadostovalo za varščino (vadium). To izroči nekemu sleparskemu sosedu, ter mu reče, da naj gre na dražbo, in prodajano posestvo na se spravi, kar se je res zgodilo. Al previdel je tega djanja slabe nasledke. Da bi mu do kože ne mogli, svojo malo vredno bajto na svojega sina prepíše. Al ker pogojev dražbe ni mogel izpolniti, šlo je posestvo na novo po dražbi na prodaj. Zdaj poprejni dolžnik vidi, da mu njegove zvijače nič ne koristijo, in kaj stori? Izbobna po vasi, da bo vse prav po ceni prodal, karkoli se dá odtrgati. Pelje tedaj vrle Šenčurjane najpoprej v dobro zaraščeni drevošec, in ta je bil v malo urah ob tla; bil je goličava taka, da ne ene preslice bi ne bil v njem videl; plačevali so se vozovi kar najteže obloženi po 30, zadnjič le še po 20 kr. Ko je bil drevošec popolnem vničen, vzdignejo se ti vandali in dirjajo proti domačiji, ki ima jutri prodana biti in tukaj še huje divjajo, vsaj „brenčurja“ (rakije) ni manjkalo. Najpoprej začne hruščati hišno poslopje, odgrne se slamnata streha, razdene se grušt (stol) tudi gornji strop, vežna in hišna vrata, stožirji, okna in kar je pri njih, celó peč se mora preseliti (akoravno še ni Jurjevo) in že druga mati kruh v nji pečejo; da se je odpeljal skeden, hlev, se lahko misli, vse prav po ceni; tudi kozelc ni bil predrag, imel je 7 bran in se je oddal nekemu revežu(?) za 4 gld. Slednjič Šenčurski korenjaki primejo za sekire in hočejo mah-niti (o groza!) po sadnem drevju, ki je prav lepe in žlahne sorte. V tem trenutku pa pristopi srenjski župan, ter zagromi nad divjaki, rekoč: „Tega pa jaz kratko nikar ne prepustim.“ In odjenjali so: Čast in

*) Dne 25. marcija je bil zbor zavoljo grdega vremena odpovedan. Pis.

hvala poštemu predstojniku! — Ako bi bil ti, častiti čitatelj, videl omenjeno mesto gnjusobnega razdejanja, moralo bi se umilovati in rekel bi bil: Glejte si, vsaj na Klanskem pogorišču ni videti tako tužnega ozora, tam je pogorelcem vsaj železo ostalo, ali tukaj še tega ni! Kdor bo te vrstice bral, nehoté bo vzkliknil: Vi Šenčurjani (se ve, da ne vsi) niste več nekdanji Šenčurjani, zakaj o ti priliki ste zapisani v črne bukve! (Še enkrat pa rečem: vendar ne vsi.) Vprašam zdaj le še: koliko pravic je imel tisti L., omenjene reči prodajati, ali ni svoje lastnije drugemu goljufu v roke dal? Sploh pa naj se premisli, kake žalostne posledice imajo dogodbe take! Ali ni res, da mora vse zaupanje (ves kredit) opešati — kdo bo še rad kmetu v potrebi z posojilom pristopil? ali kdo bo rad prevzel posestvo brez poštemega hišnega poslopja, brez skedna, brez hleva, brez stoga, brez drv? Kam bomo prišli, ako se bo za kmeta tako malo skrbelo? Ali ni kmetijstvo steber državi. Kdaj neki pride čas, da bo kak strah za hudobneža, kaka bramba za pravičnega? Ali vi gospodje v državnem zboru nič ne veste, kaj kmeta teži?*)

Iz Ljubljane. Boj za volitev odbornikov v mestni odbor se začne v petek. Na zadnji strani stojé napisani možje, ki jih narodni odbor priporoča domoljubnim meščanom, katerim ne bo težko presoditi, ali so ti bolji ali uni, ki jim jih možje iz kazine ponujajo.

— (Iz seje družbe kmetijske), ki je bila preteklo nedeljo pod predsedstvom barona Wurzbacha, poročamo sledeče: Za vredovanje vremenskih telegramov se je oglasilo mnogo inteligentnih mož, al za sprejemanje teh telegramov do zdaj samo en véliki posestnik. Podoba je potem, da bomo morali še čakati, da prodere ta stvar pri naših kmetovalcih. — Sl. ministerstvo kmetijstva dovoljuje naši kmetijski družbi 600 gold., Goriški pa 400 gld. za to, da se znani Švicarski izvedenec gosp. Tomaž Hitz za letošnje leto nastavi za sirarskega voditelja sirarskih družeb na Kranjskem in Goriškem. — Gosp. vitez Gutmansthal je daroval družbi 500 iztisov lepe podučne knjižice „Sadjereja“; odbor je sklenil iskreno zahvalo gospodu daritelju, in brezplačno dati knjižico ljudskim šolam, kjer se uči sadjereja, pa tudi vsem udom družbe kmetijske, ki pridejo po njo. — Naznanilo trgovca F. Auchmana v Mariboru, da prodaja soja-fažolico (Sojabohne), se je vzelo na znanje. Kdor je hoče, naj se obrne na nj. — Na predlog odbornika gosp. Seuniga se je sklenilo, da se za izlanske subvencije ostalih 1400 gold. koj v začetku maja meseca nakupi Štajarskih Muriških goved in potem po navadni dražbi v Ljubljani na prodaj postavi.

— (Iz seje deželnega odbora 6. dne t. m.) Poročilo deželnega šolskega sveta, da se je leta 1876/7 podučevalo v različnih strokah kmetijstva na 50 ljudskih nadaljevalnih in 31 ponavljavnih šolah, — vzel je deželni odbor na znanje in sklenil, 1) da se deželnemu šolskemu svetu omeni, da bilo bi želeti, da se s teoretičnim podukom združi tudi praktičen, ker ie potem ima vspeh na znanstvo kmetijstva, 2) da naj krajni in okrajni šolski sveti poročajo o tem, ali ka-

žejo občine naše dobro voljo, kmetijske nadaljevalne šole podpirati, — 3) da se c. kr. ministerstvo kmetijstva in tudi prihodnji deželni zbor prosita podpore za l. 1878/9 za podučevanje v kmetijstvu v ljudskih šolah, — 4) da se izreče živa potreba stalno nastavljenega popotnega učitelja kmetijstva, ki bi nadzoroval nadaljevalne kmetijske šole, — 5) da se vpraša deželna vlada, kaj se je na poziv ministerstva storilo za pospeh kmetijskega nauka v tukajšnji preparandiji. Deželni odbor je pritrdil, da se v Ribnici napravi s pričetkom prihodnjega šolskega leta dverazredna dekliška šola s 400 gld. in 450 gld. plače za učiteljici.

— Ker je gosp. dr. Zarnik preteklo nedeljo še nadaljeval v čitalnici svoj govor na korist „narodni šoli“, bode prihodnje nedeljo dopoldne ob 11. uri gosp. dr. Karol Bleiweis v isti namen imel govor o predmetu, ki smo ga že v zadnjem našem listu napovedali.

— Znani kirurg gosp. Finc stareji je včeraj po daljši bolezni umrl. Naj marljivi zdravnik v miru počiva!

— Gosp. Janez Vehovec, večletni župan v Žužemberku, je 7. dne t. m. umrl. Bil je ranjki v materijelnih zadevah dobrotnik cele okolice. Suho-Kranjčani ga bodo dolgo dolgo pogrešali.

— „Zora“, časopis zabavi i poduku, ki jo je v Mariboru izdajal gosp. Janko Pajk, je nehala izhajati zavolj nemarnega doplačanja naročnine, kakor izdate-ljevo naznanilo piše.

— (Vabilo k zadnji „besedi“ zimske sezone) v nedeljo 14. dne t. m. s sledečim mikavnim programom: 1. Lžičar — „Venec hrvatskih narodnih pesem“, poje moški zbor s spremljevanjem glasovira. 2. „Najstareje hiše naše Ljubljane“ z zgodovinskimi črticami po gradivu pl. P. Radicsa in dr. Lipiča opisal predsednik čitalnice. Berilo. 3. Dürner — „Domovina“, poje moški zbor. 4. Keller — „Saltarello o temi IV. Mendelssohnove simfonije“, igra na glasoviru gospica Zetinovič. 5. Bendl — „Hlahol“, poje moški zbor. 6. „Poprej mati“, veseloigra v 1. dejanji, po Poljski Jos. Kořenovskega poslovenil Jos. Starè. — Začetek besede ob 7. uri zvečer. Častite ude vljudno vabi Čitalničin odbor.

— (Oklic in vabilo.) Ceciljino društvo, katerega namen je: povzdiga in pospešek kat. cerkvene glasbe v smislu ter duhu sv. cerkve, na podlagi cerkvenih določb in ukazov, izbralo si je v doseg tega namena med drugimi pripomočki tudi priporočanje, nanznanovanje, razširjevanje v cerkvenem duhu zloženih kompozicij in podučnih muzikalnih ter liturgičnih spisov. Spisala se je in tiska se že knjižica: „Cerkvena glasba, kakošna je in kakošna bi morala biti“, katera je namenjena društvenim udom kot brezplačno darilo, ki utegne do Velike noči že v njihovih rokah biti. To pa ni zadosti. Pri obénem zboru meseca junija lani razodela se je želja, naj bi se ustanovil časnik, ki bi pospešoval društvene namene s spisi in muzikalnimi prilogami. Ta želja ima se kmalu spolniti in z mesecem majnikom na svitlo priti I. številka „Cerkvenega glasbenika“. — „Cerkveni glasbenik“ bode izhajal po enkrat na mesec ter prinašal v veliki osmerki 8 str. teksta in 4. str. muzikalij. Obravnaval bode vse, kar spada v okrožje cerkvene glasbe: posamezne dele službe Božje, mašo, litanije i. dr., zgodovino cerkvene glasbe, životopise cerkvenih skladateljev raznih vekov, rabo orgelj. Poročal bode o stanju in napredku naše orgljarske šole in cerkvene glasbe v posamesnih cerkvah naše in družih škofij; tudi bode dajal lahke, praktične in vendar dobre muzikalne priloge. — Nočemo veliko obetati; čas sam

*) Bralcem „Novic“ je znano, da se je naša kmetijska družba že lani obrnila do deželnega zbora Kranjskega in da je ta enoglasno sklenil se obrniti do ministerstva pravosodja, naj se na ustavni poti nemudoma osnuje postava, katera tako razuzdanost zabranjuje z ostro kaznijo. Ministerstvo je obljubilo, da bo, — al še danes smo žalibog tam, kjer smo bili. Gospodje na Dunaji ne vidijo, kaj kmetijstvo teži, kar nam priča tudi glas iz Štajarskega na 1. strani „Novic“

bode nas učil, kaj „Cerkveni glasbenik“ spolniti hoče in spolniti more. — Prosimo pa vse prijatelje cerkvene glasbe, posebno častite gosp. duhovnike, gosp. učitelje in organiste, kateri ji hočejo in morejo pomagati, da se zapuščena reva bliža svojemu idealu, podporo z obilno lastno naročbo, nabiranjem naročnikov in mnogim dopisovanjem, kajti le po tem je obstanek in razvitek „Cerkvenega glasbenika“ mogoč. — Naročnina „Cerk. glasbeniku“ bode za l. 1878 le 1 gold. 50 kr., za ude „Ceciljin. društva“ pa le 1 gold., ki naj se pošilja čast. gosp. Bohincu knezoškof. tajniku in blagajniku „Ceciljinega društva.“ — Naj bi to gotovo koristno podvzetje našlo vsestranske podpore. V to pomozite Bog in sv. Cecilija!

Odbor „Ceciljinega društva“ v Ljubljani.

— („Dan slave“), žaloigra, ki jo je gosp. Fr. Potočnik spisal in je bila v nedeljo na korist g. Kocelju v gledališči predstavljena, ima zanimiv zgodovinski substrat, katerega je autor dramatično dobro porabil. Imela bi bila ona vsakako časten uspeh, ako bi bila krajša v nekaterih dialogih in bi bila prišla na oder z vsemi onimi gledališkimi atributi v kostumih, sceneriji itd., ki se dandanes zahtevajo od t. c. iger, da se predstavijo impozantno, pa bi bila igrana tudi po dobrih igralcih. Al, žalibog, vsega tega ni bilo v nedeljo ne sledu ne tiru; razen 3—4 igralcev ni bil nobeden družih, ki jih je beneficijant vlovil za predstavo, kos svoji nalogi. Sicer je g. Kocelj deseglel svoj edini namen — gledališče je bilo precej polno.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Zbornica poslancev je pretekli teden končala razpravo o novi postavi za vkvartiranje vojakov. Jedro te postave je to, da vojni minister namerava siliti občine po deželah, da za vkvartirane vojake si zidajo kosarne. To pač bo prazna misel ostala tako dolgo, dokler Avstrijska vlada ne stori tega, kar je storila Pruska, da s državnim denarjem napravi kosarne po deželi. Začela je potem razpravo o osobnem dohodninskem davku (Personal Einkommensteuer). Tu zopet §§. 5. in 6. kaže, da bodo po tej postavi pritisnjeni najbolj malopremožni ljudje, kajti v komisije, ki bodo imele vceniti osebne dohodke davkoplačevalcev, pride večina t. c. mož, ki plačujejo najvišje davke, katerim po takem za manjpremožne ne bo veliko mar. O začetku te obravnave pa je zbornice

predsednik dr. Rechbauer tako grešil zoper opravični red, da mu je grof Hohenwart v imenu pravne stranke in Poljakov poslal pritožbo zoper tako neredno postopanje. Predsednik je namreč ostavši na svojem prestolu v dolgem govoru pritiskal na zbornico, da mora to postavo nemudoma v obravnavo vzeti zato, ker — ministerstvo to hoče, pa ne se oziral na celo vrsto peticij, ki prosijo, naj bi se ljudstvu ne nakladalo še več novih davkov. Pismo Hohenwartovo je predsednika zelo potrlo, ki zmirom le gleda na to, da vstreže pred njim sedečim 10 ministrom. — Uni teden je vlada zbornici predložila postavo, katera preminja nekatere oddelke v postavi od 24. maja 1869. leta, ki se tičejo vcenitve gruntnega davka. Drugi pot povemo kaj več o teh premembah, ki tudi nič dobrega ne obetajo kmetovalcem.

Kaj pa je ta teden bilo z našo vnanjo politiko? — bodo radovedni vprašali naši bralci. Prav na kratko pa za gotovo jim moremo povedati to, da se politični stan ni nič premenil, če tudi so Magjarski in drugi enaki časnikarji veliko kričali. Prijateljske razmere med Avstrijo, Rusijo in Prusijo so ostale, kakor so bile, Andrassy pa rogoviležem zoper Rusijo ne sme še razodeti obravnave, ki tekó med Avstrijo in Rusijo. Zato tudi mi rečemo s „Polit. Fragm.“: „Ostanimo trezni o Angležkem vojnem ropotu in zaupajmo Avstrijski iztočni politiki, ki je tačas ne dela minister vnanjih oprav sam, ampak jo v prvi vrsti vodijo oni mogočni faktorji, ki ostanejo tudi še takrat, kedar se polomijo ministerski stoli.“

Iz Rima. — Sv. oče Leon XIII. niso še razglasili željno pričakovanega svetovnega pastirskega lista, 28. dne u. m. pa so govorili v zboru kardinalov tako lepo, da tudi bolj zmerne protivnike papežtva je osupnil blagi duh, ki veje v nagovoru (alokuciji) papeževem; zvesti možje katoliške cerkve pa najdejo potrjeno v nagovoru vse, kar so za gotovo pričakovali, da Leon XIII. je papež ves po volji Božji. Le prav hudobnim sovražnikom katoliške cerkve ni mirni in blagi nagovor po volji; njim bi bila ognjevita napoved vojske nekatoičanom bolj všeč zato, da bi se bil „kulturkampf“ iznova unel, za katerega imajo zdaj nade tem manj, ker pismi papeževi Pruskemu in Ruskem u caru in pa odgovora teh vladarjev pričujejo, da se doseže sprava med Rimskim prestolom in tema državama. Iz vsega je očitno, da papež Leon XIII. hočejo biti in bodo vredni naslednik ranjcega Pija IX.

Meščanje! volilci Ljubljanskega mesta!

Volitve za dopolnenje mestnega občinskega zbora glavnega mesta Ljubljanskega se bližajo.

Zato stopimo pred Vas z zaupanjem, da volite prave možé. Mi hočemo možé, ki nas razumejo, ki naš jezik in šege naše domovine spoštujejo, ki naš narod ljubijo. Mi hočemo možé, ki branijo in varujejo interese našega mesta, in ki ne delajo na to, da bi velika bremena in davke Ljubljanskega meščana s tem še povišali, da v današnjih za obrtništvo in trgovino tako hudih časih za Ljubljano predraga podvzetja snujejo. Mi hočemo varčne in našemu narodu pravične možé!

Ti, katere Vam priporočamo, so te lastnosti, katere od svojih kandidatov zahtevamo, s svojim triletnim javnim delovanjem zmirom izkazovali, oni pa, ki so novi naši kandidatje, so sè svojimi, vsem meščanom znanimi imeni porok za to, da bodo Vaše prave koristi zastopali.

Meščanje! Možje, ki Vam jih priporočamo, so:

Za 3. razred, ki bode volil v petek, 12. aprila:

gospod **Dr. Karol Bleiweis,**
„ **Franc Goršič,**

gospod **Franc Peterca,**
„ **Vaso Petričič,**

gospod **France Potočnik.**

Za 1. razred, ki bode volil v pondeljek, 15. aprila:

gospod **Franc Bučar,** gospod **Miha Pakič,** gospod **Jožef Strzelba.**

Od narodnega meščanskega volilnega odbora.